

ERHAN ALTUNAY

Masalcu

DESTEK YAYINLARI: 739
EDEBİYAT: 202

ERHAN ALTUNAY / MASALCI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevini yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Edtör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: 2016
6.-9. Baskı: 2017
10.-15. Baskı: 2018
16.-19. Baskı: 2019
20. Baskı: Şubat 2020
21. Baskı: Nisan 2020
22.-23. Baskı: Mayıs 2020
24. Baskı: Şubat 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-193-1

© Destek Yayınları
Abdi İpeççi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ERHAN ALTUNAY

Masalcu

Şövalyeler, Kutsal Emanetler ve Bilinmeyen İstanbul

Önsöz

Bu kitabı yazmaya karar vermem kolay olmadı. Önceleri yaşanan bütün bu olayları ve Masalcı'dan dinlediğim masalları günlük tutar gibi Facebook üzerinden yazıyordum. Sonrasında bu yazılarımın geniş bir kitleye ulaşması gerektiğini düşünüp düzenleyerek kitaplaştırdım.

Aslında bunları anlatmak ne derece doğru bilemiyorum.

Masalcı'nın masalı ve bu süreçle birlikte başımıza gelen gizemli olayları sosyal medyada paylaştıkça insanlar tek bir sorunun cevabını öğrenmek istediler:

“Yazdıklarınız gerçek mi?”

“Evet” ya da “Hayır” diye cevaplanabileceği varsayılan bu sorunun cevabı benim açımdan o kadar da kolay değil. Kitapta kurguladığım yerler var tabii ki ama gerçek olan yanı daha fazla. Ama neye göre gerçek? Gerçek ne biliyor muyuz? Bilmediğimiz o kadar şey varken, bir olayı gerçek ya da değil diye yargılamak bize düşmez sanırım.

Olayda adı geçen kişiler ve mekânlar hayal ürünü olmadığı gibi yaşananlardan çoğunun haberi de vardı. Çünkü bizzat benimle birlikte yaşadılar.

Anlatı içinde geçen bazı şifrelerin deşifreleri kitabın içinde bulunmamaktadır. Editörümün her şeyi açıklamak yönündeki baskısına rağmen şifrelerin tamamının deşifrelerini koyamadım kitaba. Bu aslında okuyucuyu merak içinde bırakmak amacını taşımaktan ziyade benim şifreleri tam anlamıyla çözememiş olmamdan kaynaklanıyor. Şifreler hakkında fikri olan okuyucular bana sosyal medyadan yazıp çözdüklerini paylaşabilirler.

Kitap içinde rastlayacağımız –lakin artık benim elimde bulunmayan– Latince kitabın tercümelerini ben yaptım. Çeviri üzerinde aldığım notları E.A. rumuzuyla kodladım. O kitapta benim bulduğumdan daha fazlasını bulabilen okurlar varsa lütfen onlar da sosyal medya üzerinden bana ulaşsınlar.

Böyle bir çalışmayı ilk defa yapmış olduğum için teşekkür etmem gereken değerli kişileri de atlamamam gerekir.

İlk olarak bu kitabın bir şekil almasında bana yardımcı olan Özlem Esmegül'e teşekkür etmem gerekiyor mutlaka ve tabii beni cesaretlendiren Yelda Cumalıoğlu ve Ertürk Akşun'a da teşekkürü bir borç bilirim.

Tabii olmazsa olmaz, Ebru Yücel ve Pelin Çift... Onlara edeceğim teşekkür, her teşekkürün ötesinde. Onlar olmasaydı bu kitap hiç olmazdı. Onlar bu kitabın gizli kahramanları...

En zor zamanlarımda bana büyük destek olan ve söylediğim her şeye “masal” diyerek sonunda masal da yazmamı sağlayan anem Günar Altunay'ın da hakkını ödemem olanaksız.

Masalı anlamamı sağlayan ve yazdığı bir kitapla hayatımı kurtaran Joseph Campbell'a da sonsuz teşekkürler, beni hissedeceğine eminim. Ve tabii Mircae Eliade... Onun kitapları olmasaydı ben de pek çok şeyi anlamayabilirdim.

Ve son teşekkür de sevgili hocalarıma... Başta, Mişel Tagan'a... Okumayı, okuduğumu anlamayı ve ifade etmeyi ondan öğrendim diyebilirim. Türkçenin önemini ve doğru kullanımını bana ilk öğreten ve beni “yaşken eğen” Yusuf Çotuksöken'e de sonsuz teşekkürler. Bu kitabın son okumasını yapmak ve önsözünü yazmak Bahreyn'deyken kısmet oldu. Belki de İstanbul'dan ayrı, onu özlerken daha anlamlı oldu. Umarım okuyucu da benim bütün duygularımı paylaşır.

Bahreyn 28 Eylül 2016

I. Bölüm

Ego sum qui sum

Hava iyice kararmıştı. Küçük kulübelere mum ışıkları sızıyordu dışarı cılız ve solgun... Buhardan iki gölge gibi kimseye görünmeden geçtik karanlık yolları. Galata'nın ara sokaklarından süzülürken, işgal askerlerinin ayak izlerinden bile kaçıyoruz. Dükkânın kapısına geldiğimizde etrafta kimseler yoktu. Bu gece baykuşlar bile suspus... Sonunda bu iş bitecekti. Nihayet o kitaba erişecektik artık.

Dükkânın kapısı açıldı... İçeri girdik hemen. Kitabı nerede bulacağını tahmin ediyor gibiydi. Rafları karıştırdı hızlıca. Telaşına rağmen düzgünce aşağıya indirdi hepsini. Kısa sürede yerde kocaman bir kitap yığını oluştu.

Çok geçmeden aradığı şeyi buldu. Raflardan birinin arkasında çengel şeklinde küçük bir kol çıktı ortaya. O kolu çevirdiğinde kitaplık boşuk bir uğultuyla yavaşça dönmeye başladı kendi çevresinde. Nemli bir serinlikle beraber kesif bir rutubet kokusu vurdu yüzümüze. Karanlığa inen bir kapı açılmıştı önümüzde.

Korku ve heyecan içindeydik. Ne olursa olsun geçecektik bu kapıdan. Her şeyi bunun için yapmıştık zaten... Her şeyi bu an

için göze almıştık. Sonunda birkaç adım kadar yakındık o büyük emelimize. Hiç tereddütsüz daldık içeri.

Yüzyıllar öncesinden kalma bir dehlizde yürüyorduk şimdi. Elimizdeki mumların güçsüz ve titrek ışıkları sayesinde duvarlardaki şövalye armalarını zor da olsa seçebiliyorduk. Büyüleyici bir yerdi burası. Yolun sonuna ulaşmadan kalbim duracak diye korktum bir an. Çok geçmeden aşağıya uzanan taş merdivenler çıktı önümüze. Yine hiç duraksamadan devam ettik. Hızlıca indik merdivenleri. Kalp atışlarımız taş duvarlara çarparak yankılanıyordu sanki. Dev bir ejderhanın damarları içinde ilerliyor gibiydik. Sonra dar bir yol daha çıktı önümüze. Duvarlarda kanatlarını haç biçiminde açmış kartal armaları seçiliyordu. Tanıyordum bunları...

Bir süre daha yürüdük, hiç konuşmadan... Sonra yol bitti birden. Kalın bir sis bulutu gibi karşımızda beliriveren taştan bir duvarın önündeydik artık. Önce parmak uçlarımızla inceledik duvarı dikkatle... Rutubetini kokladık derin derin. Mum ışığında her yanını görmeye çalıştık ama hiçbir yerinde geçit izi yoktu.

Büyük bir hayal kırıklığıydı bu benim için...

“Yolun sonu” dedim.

“Her yolun sonu yeni bir yolun başlangıcıdır” dedi. “Hiçbir yol hiçbir zaman duvarla sonlanmaz. Bir geçidi vardır muhakkak. Sadece sen göremiyorsundur.”

Duvarı incelemeye devam etti sabırla. Umutsuz ya da vazgeçmiş gibi görünmüyordu. Burada bir geçiş yolu olduğundan emindi sanki ve bulmakta da kararlıydı. Mum ışığının aydınlatabildiği ölçüde ilerliyordu parmak uçları duvarın üzerinde. Bazen burnunu da yaslıyordu nemli taşlara... Geçidin izini arıyordu. İşaretin kokusunu duymaya çalışıyordu. İlgile izledim onu.

Bir yerde durdu aniden. Küçük siyah bir taş parçasına kilitlendi bakışları. Taşın üzerindeki tozları derin bir solukla çekti içine.

Gözleri kapalı halde kokladı yakaladığı gizemi. Sonra parmağıyla yavaşça temizledi. Latince bir yazı çıktı ortaya:

“Ego sum qui sum...”

Tevrat'ta geçen bir sözün Latincesiydi bu cümle, biliyordum.

“Ben ben olanım...”

Tanrı tarafından Musa'ya söylenmiş bir söz... Duvarı aşıp geçebilirmemiz için çözmemiz gereken şifre buydu belki de... Fakat nasıl kullanacaktık bu şifreyi, hiçbir fikrim yoktu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ben ben olanım” dedim. “Tanrı'nın sözü bu... Onların kitaplarında var. Ben, ben olanım...”

“Bu bir şifre, bizimkilerin koyduğu bir şifre” dedi. “Kitaptan aldıklarına göre biraz da ironik.”

“Ben ben olanım” diye tekrarladım duvara bakarak... “Sen nasıl görüyorsan oyum ben. Sen beni duvar gibi görüyorsan duvarım. Aslında senin gördüğün değilim... Ben duvar değilim.”

“Kafan çalışmaya başladı. Kafanın çalışması için yerin dibine girmemiz gerekiyormuş” dedi.

Espri yaptığımı düşündüm ama gülümsemiyordu. “Duvar olduğuna inanırsam bu bir duvardır. Duvarı yapan benim” diye devam etti konuşmaya. Karanlığa rağmen güçlü ışıltısını kolayca seçebildiğim gözlerinde hissettiğim tek şey, cesaretti.

Bir iki adım geri çekildi önce. Derin bir nefesle iyice doldurdu ciğerlerini. Bütün vücudu gerilmişti. Soluğunu bıraktığı an olanca gücüyle vurdu duvara. Siyah bir yağmur olup incecik parçalar halinde üzerimize yağdı taşlar. O soğuk ve kalın duvar bir anda tuzla buz oluverdi gözlerimin önünde. Heyecanlanmıştım yine... Ne yaptığımı anladım çünkü...

“Bunun bir duvar olduğuna inansaydım asla yapamazdım” dedi.

Az önce üzerimize yağan duvarın ardında büyükçe bir sandık bekliyordu bizi. Kayın ağacından... Yaratanın yeryüzüne diktiği ilk ağaç...

Sandığa yaklaştı sakince. Üzerinde demirden bir kilit vardı. Okşar gibi dokundu kilide önce. Sonra kılıcını çıkartarak vurdu üzerine. Kilit parçalanıverdi hemen. Beklemeden dikkatle açtı sandığı...

Bunca zamandır aradığımız şey karşımızda duruyordu nihayet. Soluğumun göğsümde biriktiğini hissettim. Tarifsiz bir coşku ve güç duydum. Kitap sandığın içindeydi.

Ürkütmekten sakındığı bir ceylanın başına dokunur gibi yaşıca aldı kitabı sandıktan. Üzerindeki tozu sildi avucuyla...

Kitabın adını okudu yüksek sesle:

“De Reliquiis.”

Çok uzun zamandır arıyorduk bu kitabı. Hiç vazgeçmeden, geri adım atmadan, caymadan, azimle, kararlılıkla, bilgiyle ve her şeyi göze alarak arayıp durmuştuk onu. Kutsal Emanetler’in kitabı... İstanbul’un en büyük sırrı... Dünyanın düzenini yerinden oynatabilecek bir kudretti o. Tarih yeniden yazılabildi bundan sonra. Tarifsiz bir gurur ve mutlulukla doluyduk. Bu uğurda yaptığımız her şeye değerdi.

Hiç oyalanmadan geldiğimiz yoldan geri döndük hızlıca. Kütüphanenin arkasındaki kapıdan dükkâna çıktık yine. Ellerimizdeki mumlar zayıf ışıklarıyla ortalığı aydınlatırken üzerimize çöken geniş bir karaltı fark ettik aynı anda. Yalnız değildik burada. İngiliz askerleri çoktan dolmuştu dükkâna. İstedikleri şeyin ne olduğunu biliyorduk. İstanbul’un en büyük sırrını almaya gelmişlerdi. Onlar da kitabın peşindeydi.

Kolunun altında tuttuğu kutsal emaneti bana uzatıp kılıcını çektiği gibi askerlerin üzerine atıldı hışımla. Ortalık bir anda kan gölüne döndü.

“Hançeri kullan” diye bağırdı bana. “Kitabı al ve geri dön çabuk.”

“Sizi burada bırakamam” dedim. “Kan çıktı, olmaz...”

“Salak” diye bağırdı. Korkmuş gibi görünmüyordu. Sanki bütün bunların olacağından haberi vardı. “Sen gitmezsen kitap da ikimiz de sonsuza kadar burada kalacağız.”

Karanlığın içine düşen göktaşları gibi yuvarlanıyordu askerlerin kesik başları. İçlerinden birinin üzerime doğru atıldığını fark ettim. Belimden hançeri çıkarıp koluma sapladım. Ve ortalık karardı.

Gözümü açtığımda Karaköy’de Bankalar Caddesi’nde idim. Yanımdan geçen insanlar şaşkınlıkla bakıyorlardı yüzüme. Kolumdan kanlar süzülüyordu ama kitabı sıkıca tutuyordum kalbimin üzerinde. Karaköy-Üsküdar motorlarının kalktığı iskeleye doğru yürüdüm seri adımlarla. Hayatım tehlikedeydi. Kitabı almak için beni ortadan kaldıracaklardı, biliyorum. Bulunmam an meselesiydi.

Üsküdar’da Uncular Sokağı’ndan geçip tepeyi tırmandım. Bir solukta koşup vardım eve... Kapıyı kilitleyip arka odanın avizesini indirdim. Tavanın üstündeki küçük bölme ye bıraktım kitabı.

Dizlerimin çözüldüğünü hissettim sonra. Kolumdan süzülen kırmızı bir ırmak, gömleğime yayılmaya devam ediyordu. Çok kan kaybetmişim. Üzerime çöken ağırlığın altından kalkacak gücüm yoktu artık.

Yere uzandım boylu boyunca. Bedenimden sızan kanın içinde yüzüyordum.

Aklımda hep o vardı. Onu düşünüyordum sadece. Dipsiz bir yalnızlık musallat oldu içime. Çok üzgün ve çaresiz hissediyordum kendimi. O yoktu artık yanımda. Yüz yıl geride bırakmışım onu. Bundan sonra neler olacağını bilmiyorum. Lakin emin olduğum tek şey bilincimin kapanmak üzere olduğu. Bir süre daha bulunmazsam eğer derin bir uykuya yatar gibi sakince ölecektim.

II. Bölüm

Narrator

Onunla tanıştığım günü dün gibi anımsıyorum. Hayatımın bir daha eskisi gibi olamayacağını tahmin dahi edemezdim o zamanlar.

Oysa gerçeğin an'ını düşünürken, bunun o an'ın gerçeği olduğunu anlamam gerekirdi.

Biliyorum fazla karışık bir cümle kurdum... O günlerde bana da biri böyle bir söz söyleseydi yüksek ihtimalle ben de hiçbir şey anlamazdım.

Kanıksadığımız pek çok şey hakkında bugün yeniden düşünmeye kalksak, inandıklarımızı sorgulamaya cüret edebilsek hakikati yeniden yaratabileceğimizin farkında bile olamayız.

Kendimi bildim bileli sahafları gezmeyi severim. Ortaokul lise yıllarımda sahaf dükkânları çoğalmaya başlamıştı İstanbul'da. Yaşım ortaya çıkacak ama işin doğrusu bu...

12 Eylül faşizmi entelektüelleri de derinden yaralamıştı. Entelektüelliğin her açıdan yok edildiği zamanlardı. Süreç içinde entelektüelden “eylem”i kaldırıncaya, geriye kuru bir “entel” kaldı sadece. Demem o ki entellerin bol olduğu dönemde sahaflar da bollaştı ne hikmetse.

Okula beslenme çantasında yemek götürüp cebimde kalan harçlıklarla kitap alırdım. Bu yüzden bazen Moda'da yediğim dondurmadan, bazen fındıklı gofretten kısmak zorunda kaldığım olurdu.

O zamanlar Kadıköy'de Yeni Şafak Kitabevi vardı. Bayılırdım... Hem bolca kitap bulunurdu orada hem de yüzde yirmi indirimli satardı. Erich Fromm'u, Wilhelm Reich'ı ve hatta Jung'u buradan aldığım kitaplarla tanıdım. Harçlığımı son kuruşuna kadar Yeni Şafak Kitabevi'ne verirdim.

O zamanlar Akmar Pasajı yoktu henüz ama Moda sahaf doluydu. Her mevsimin havasına kitap kokusu sirayet ederdi. Maharet eski kitap edinip satmakta değildi elbet. Sahaflık ustalık isteyen bir iştir. Öyle herkesin harcı değildi sahaf olmak... Bilgi ister, sevgi ister, en önemlisi de aşk ister. O devirde sahaf gidip sahafı vakit geçirmek, onunla konuşmak, kitaplarını tanımak ve okumak özel ders almak kadar kıymetli bir şeydi. Hayatımda silinmez izler bırakan pek çok yazarı ve eşsiz eserlerini o eski sahaf dükkânlarında tanıdım ben.

Devir hep değişti kuşkusuz. Dolayısıyla o devirler de geldi geçti artık. Rahmetli Sami Önal gibi sahafılığı sanatkârlıkla bir tutan yetenekli adamlardan pek az kaldı günümüzde. Sonraki yıllarda internet çıktı mertlik bozuldu. Gerçi kapitalizm memlekete tüm unsurlarıyla her koldan girdiğinde mertlik zaten bozulmuştu.

İşin beni üzen yanı sahafıların da kapitalizmi çabuk benimsemesi oldu. Kitabın üzerine fiyat koymayıp, ilgiye göre fiyatlandırılanlar, başka sahafılardan alıp üzerine fahiş kâr oranları koyanlar ya da zarar ettikleri günlerin açığını tek kitapla telafi etmeye çalışanlar çok canımı sıkıyor ama yine de çoğunu severim, iyi tanırlar beni.

Beyoğlu Aslıhan Pasajı'ndaki Önder Bey'in yeri ayrıdır bende. Nezaketi ve sohbeti içtendir. Kitapları kadar kendi de büyüler in-

sanı. İstiklal Caddesi'ne her yolum düştüğünde mutlaka uğrarım dükkânına. Kitap almadığım zamanlarda bile içimi kitap tozu ve kâğıt kokusuyla doldurup Önder Bey'in sohbetini dinlemek iyi gelir bana.

O gün yine Önder Bey'in dükkânındaydım. Onunla da işte burada, eski kitapların arasında karşılaştık. Yabancı dil kitapların sıralı olduğu bölümdeydik ikimiz de.

Kafam fazlasıyla karışık. Gözüm kimseyi görmüyordu. Önder Bey'le bile iki lafı bir araya getirip sohbet edememiştik. Günlerdir çok yoğundum çünkü. Yorgundum. Hem önümüzdeki hafta bir televizyon programına katılacaktım, İstanbul'un gizemleri hakkında konuşacaktık. İyi hazırlanmalıydım.

Pelin Çift'in moderatörlüğünü yaptığı "Gündem Ötesi" programına konuk olacaktım. Pelin'i çok severim, çok da başarılı bulurum, daha önce birkaç kez konuk olmuşluğum da vardı programına. Kolay bir platform değildir. Gerçekten iyi hazırlanmak, donanımlı gitmek gerekir. Zira izleyicisi de iyidir. Konuyu tam ve doğru bilmek isterler, bunun için ısrar da ederler.

Türkiye'de çok az bilinen bir konudan bahsetmek istiyordum bu hafta programda. 1204'teki Latin istilasını anlatacaktım. Dördüncü Haçlı Seferi, Kudüs'e gitmek yerine rotasını İstanbul'a çevirince dönemin en görkemli şehri işgal edilmiş ve harabeye dönmüştü adeta. Böylece İstanbul'da altmış senelik bir Latin Krallığı doğmuştu. Bugün bu krallıktan fiziksel hiçbir iz kalmamasına rağmen çağları etkileyen derin bir etki bırakmıştır arkasında.

1204 yılında İstanbul'a Haçlı ordusuyla gelen Robert de Clari'nin o dönem gördüklerini kaleme aldığı *İstanbul'un Zaptı* isimli kitabını arıyordum rafta. Bulamayınca Önder Bey'e sordum. Tarihçilik açısından yetersiz bir kitap olmasına rağmen çok

önemli bir belgedir aslında. Şehirdeki Kutsal Emanetler'in listesini verir Robert de Clari kaleme aldığı bu yapıtta. Ayrıca dönemin İstanbul'unu da olduğu gibi anlatır. Bu açıdan da bana göre oldukça özel bir eserdir.

Programda bu listeden de bahsetmek istiyordum. Kutsal Emanetler oldum olası ilgi alanımdadır. Açıklayamadığım bir ilgiyle ve tutkuyla bağlıyım bu konuya. Hayatımın büyük bir kısmı Kutsal Emanetler'in izini sürmekle geçmiştir. Elbette bu tutkunun başıma ne işler açacağından şimdilik habersizdim.

Yolumun "onlar"la keşişebileceğini nereden bilebilirdim ki? Sonun ya da belki de sonsuzluğun başladığı noktadaydım o an. Önder Bey'in sahaf dükkânında karşıma tesadüfen çıkmadığını çok daha sonra öğrenecektim.

Robert de Clari'nin kitabını sorduğumu duyunca o da ilgilendi konuyla. Fransızca baskısının kendisinde olduğunu ve eğer istersem bana verebileceğini söyleyerek yaklaştı yanıma.

Böylece bir anda bütün ilgim onun üzerinde yoğunlaşır. Eski bir radyoda temsil anlatır gibi nükteli, düzgün ve tesirli konuşuyordu. Saatlerce havanın durumundan bahsedip dursa sıkılmazdı insan. Buz mavisi serin bakışları vardı. Yaşlıca ama dinç... Dimdik duruyordu. Kitabın Fransızca baskısını verebileceğini söylediğinde çok sevindim. Türkçe çevirisi oldukça kısaltılarak yapılmıştı. Fransızca aslından okumayı tercih ederdim elbette. Şans ayağıma gelmişti. Ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim. Sevincimi yüzümden okuyabiliyordu, gördüm. O da gülümsemeye başlamıştı bana.

Balat'taki evine davet etti beni kitabı vermek için. Hiç düşünmeden kabul ettim bu teklifi. Adını bile sormadan takıldım peşine. Birlikte gittik Balat'a. Burası kalbine büyük sırlar gömmüş gizemli bir semttir benim için. Koca İstanbul'un bütün sır-

larını Balat yutmuş gibi gelir bana. Bir sokaktan diğer bir sokağa geçerken karşınıza ne çıkacağını bilemezsiniz. Sürprizlidir... Gizemlidir...

Benim karşıma da büyük bir gizem çıkardı Balat o gün. Adının “Masalçı” olduğunu söyleyen bu adam bana evinin kapılarını açtığında bir daha hayatımda hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Evet... Masalçıydı adı. Konuştuğu her sözün içinde büyük sırlar gizleyen ve bu sırların şifrelerini anlattığı masalların içinde cömertçe veren, kendine zeki ve yetenekli öğrenciler seçen özel bir adam... Öyle ya! Önemli olan bilginin açığa çıkması değildir sadece, o bilgiyi alabilecek öğrenciyi de bulmak gerekir. Masalçı'nın öğretmek için neden beni seçtiğini sonraları daha iyi anlayacaktım.

Balat'ın deniz manzaralı havadar tepesinde bahçeli bir evi vardı Masalçı'nın. Önce bahçeye davet etti beni. Geniş ahşap bir masa vardı kapının önünde. Üzerinde renkli kandiller ve birkaç kitap, siyah deri kaplı bir defterle dolmakalem. Yeşil bir mürekkep şişesi ile eski usul dolmakalem çektik dikkatimi. “Ne kadar da incelikli zevkleri var” diye geçirdim içimden. Bu soğuga rağmen geceleri bahçede okuyup yazıyor olmalıydı. Mis gibi çam ve yağmur kokuyordu burası... Küçük ama kalabalık bir bahçesi var Masalçı'nın. Etraf çam ağaçları ve sardunyalarla kaplı... Duvarları sarmaşıktan sanki. Belli ki bahçesi dört mevsim yemyeşil ve çiçekli olsun istiyordu... Tazelikten, canlılıktan ve yaşam belirtisi görmekten hoşlanıyor sanırım. Hayata ve Doğaya bağlı bir adam olduğunu hissettim nedense. Ben de olsam böyle bir bahçe isterdim mutlaka.

Sonra evine dikkat kesildim. Ne kadar ilginç ve gösterişli... Aklıma Ortaçağ Avrupası'ndaki şatolar geldi birden... Gri renkli yüksek taş duvarlar, sık ve küçük oyma pencereler... *Ne tuhaf, bu-*

rayı daha önce görmüşüm gibi. Farklı bir zamanda yaşıyordu sanki. Masalçı'nın ne üzerinde ne de yaşadığı yerde günümüzden tek bir iz vardı. *Bu zamanın insanı değil.* Onu dikkatle izlemeye devam ettikçe ilgim de giderek artmaya başladı. Zaman içinde daha yakından tanıdıkça bu çağa ait olmadığını anlayacaktım.

Dışarıda oturduk biraz. Hava çok serindi. Soluğumu görebiliyordum ama garip bir şekilde keyif alıyordum soğuk havadan. Daha dinç ve daha uyanık hissediyordum kendimi. Normal şartlarda dişlerim tıkırıyor olmalıydı şimdi. İçimdeki tarifsiz his ısıtıyordu belki de bedenimi bilmiyorum. Karmaşık, tanımsız bir duyguya kapılmıştım. Ne olduğunu kestiremiyorum bir türlü. "Nasıl?" diye sorsalar, muhtemelen cevap veremezdim. Heyecanlı mıyım, tedirgin miyim, huzurlu muyum, güvende miyim, rahat mıyım, rahatsız mıyım bilmiyorum. Hepsiyim belki de...

Masalçı kitaplarını ve defterini eve bırakıp yeniden geldi yanına. Bu kez dolmakalemini ve mürekkep şişesini götürdü. Sonra epey bir süre dönmedi bahçeye. Burada unutulduğumu sandım bir an. *Uyuya mı kalmıştı acaba içeride?* Tam kalkıp eve girecektim ki Masalçı, elinde tepsiyle beliriverdi kapıda. Beyaz porselenden bir fincanda kahve ikram etti bana. Ne istediğimi sormamıştı ama ben de kahve isteyecektim zaten, üzerinde durmadım.

Kahvemini tadını çıkarırken, Masalçı da Robert de Clari'nin kitabını getirdi içeriden... Eski bir baskıydı, 1887... Kahverengi ciltliydi. Yılların yorgunu bu kitap içindeki bilgilerle muhteşem bir hazineydi aslında. Kapağını araladığım an içime dolan kitap kokusu büyüleyiciydi. Kendimden geçecek kadar kapılıp gittim sayfaların içine. Orijinal dilinde eski Fransızca yazılmıştı. Ne müthiş bir keyifti benim için bu dilden okumak. Latince öğrendikten sonra ortaçağ Latinesine de merak sarmıştım bir ara. Sonra eski Fransızca çalışmaya başladım. Ortaçağ metinlerini kendi dilinden